

Arrest

nr. 298 546 van 12 december 2023
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen
woonplaatsen:

voor RvV X
ten kantore van advocaat K. BALAPUKAYI
Terhulpsessesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL

voor RvV X
ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (RvV X).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 oktober 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse partner.

Op 20 april 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2022 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, de Spaanse M.A.V. ([...]) in toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2. 2°;”

Voorts stelt artikel 47/3 van de wet: “§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Ter staving van het duurzaam karakter van de relatie worden de volgende stukken overgemaakt:

- *Attest van celibaat op naam van betrokkene afgeleverd door de Angolese ambassade*
- *Treintickets op naam van betrokkene en de referentiepersoon op datum van 07.09.2022*
- *Document Booking.com voor een boeking voor een hotelkamer te Brussel voor 1 nacht voor twee volwassenen voor 12 en 13 februari 2021*
- *Factuur Omio Travel voor een TGV-treinreis op 05.08.2022*
- *Chatgesprekken periode 11.06.2022 tot 17.01.2023*
- *Foto's, gedateerd, periode 30.01.2021 tot 23.10.2022*
- *Verklaring referentiepersoon*
- *Verklaring mevrouw M.O.*
- *Verklaring mijnheer G. R.*

De voorgelegde documenten zijn echter niet afdoende om het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie aan te tonen. De referentiepersoon stelt in haar verklaring dat ze betrokkene in februari 2020 leerde kennen, dat ze sedert juni 2021 een relatie hebben en dat ze sedert januari 2022 samenwonen. Vooreerst wordt met de voorgelegde stukken niet aangetoond dat betrokkenen sedert januari 2022 effectief feitelijk samenwonen. Integendeel, mevrouw M. stelt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert juni 2021 een relatie zouden hebben, dat betrokkene op dat moment afwisselend bij haar en in Frankrijk verbleef en dat hij in april 2022 bij haar kwam inwonen, zij stelt dat V. sedert dan vaak op bezoek kwam. Dat betrokkene ook minstens in augustus nog bij het gezin van mevrouw M. inwoonde blijkt eveneens uit zijn regularisatieaanvraag van 19.08.2022: betrokkene stelde ten tijde van deze aanvraag te verblijven op het adres [...] en een gezinscel te vormen met zijn vader, zijn grote zus (mevrouw M.) en

zijn neven en nichten. Pas op 27.10.2022 werd betrokkene op het adres van de referentiepersoon ingeschreven.

Daarnaast wordt ook geen enkel document overgemaakt waarmee de beweerde samenwoning vanaf januari 2022 wordt aangetoond. Gelet op de voormelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan objectief bewijs, kan niet weerhouden worden dat betrokkene en zijn aangehaalde partner effectief sedert januari 2022 feitelijk samenwonen. De beweerde feitelijke samenwoning sedert januari 2022 kan aldus niet weerhouden worden als bewijselement voor het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Wat de overgemaakte foto's betreft, het gaal hier om momentopnames, waarvan de ruimere context ontbreekt.

Voor zover uit die foto's kan worden afgeleid dat betrokkenen mekaar minstens sedert 30.01.2021 (datum minst recente foto) kennen, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's zou kunnen blijken dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Van de overgemaakte hotelboeking kan enkel worden opgemaakt dat de referentiepersoon deze boeking heeft verricht voor twee volwassenen, doch er blijkt niet uit dit stuk dat betrokkene de tweede persoon was voor wie de boeking bedoeld was, noch dat betrokkene en zij aangehaalde partner effectief op hotel te Brussel hebben verbleven.

De voorgelegde treintickets zijn te recent om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde chatgesprekken (vanaf 11.06.2022). Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene sedert juni 2021 intensief met mekaar communiceerden, mekaar geregeld in persoon zagen, samen activiteiten ondernamen, ... Voor de periode tussen 19.06.2021 en 24.06.2022 wordt slechts één enkele foto genomen op 22.10.2021 voorgelegd. Daarop staan betrokkenen samen afgebeeld. De verklaringen van derden waarin gesteld wordt dat betrokkene sedert juni 2021 een relatie hebben wordt niet gestaafd met voldoende andere, objectief verifieerbare elementen. Ook de voorgelegde chatgesprekken vatten pas aan op 11.06.2022. Het geheel van de stukken is onvoldoende om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Van personen die beweren mekaar sinds februari 2020 te kennen en sedert juni 2021 een relatie te hebben, mag verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken.

Aldus moet besloten worden dat betrokkene met de door hem aangevoerde documenten niet aantoonst te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleven met zijn aangehaalde partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.

Voor zover betrokkene zou stellen nog andere familieleden in België te hebben, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonst dat er bovenop de gewone affectieve banden met deze familieleden nog een bijkomende band van afhankelijkheid tegenover deze personen zou bestaan. Betrokkene woont bovendien niet meer bij hen in. Hij kan het contact met die familieleden vanuit het buitenland behouden middels periodieke bezoeken aan het Rijk en de moderne telecommunicatiemiddelen. Betrokkene is een volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat hij ook zonder de nabijheid van deze familieleden zijn leven kan voortzetten. Nergens uit het dossier blijkt het tegendeel.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig verblijfsrecht in België. Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres

verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De twee verzoekschriften, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummers RvV 294 477 en RvV 294 251, zijn gericht tegen dezelfde beslissing namelijk de beslissing van 20 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummers RvV 294 477 en RvV 294 251 van rechtswege gevoegd.

Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde beslissing, oordeelt de Raad overeenkomstig artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. Verzoeker wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

De Raad stelt vast dat het beroep met rolnummer RvV 294 477 werd ingediend op 23 mei 2023. Het beroep met rolnummer RvV 294 251 werd ingediend op 29 mei 2023. Ter terechtzitting worden beide zaken samen opgeroepen en wordt door de voorzitter gewezen op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet. Er wordt geen bezwaar geuit tegen de behandeling van het beroep tegen de bestreden beslissing op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. Bijgevolg wordt het beroep behandeld op grond van het verzoekschrift in de zaak RvV 294 251.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“A. Moyen pris de:

- *La violation des articles 62 de la loi du 15.12.1980*
- *La violation des articles 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers*
- *La violation des articles 1 à 3 de la loi du 29.07.1991 relative la motivation formelle des actes administratifs*
- *La violation des « principes généraux de droit administratif de bonne administration en ce compris le devoir de soin et de minutie, de prudence et de précaution », « de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause », ainsi que du défaut de motivation et de l'erreur manifeste d'appréciation*
- *L'erreur manifeste d'appréciation*

En ce que,

Attendu que l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 est libellé comme suit :

« Sont considérés comme autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union :

1° le partenaire avec lequel le citoyen de l'Union a une relation durable dûment attestée, et qui n'est pas visé par l'article 40bis, § 2, 2° ;

2° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union ;

3° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves ».

Que l'acte attaqué indique être pris en exécution de l'article 52, § 4, alinéa 5, lu en combinaison avec l'article 58 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ci-après l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

Que l'article 58 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 est libellé comme suit : « A l'exception de l'article 45, les dispositions du chapitre 1er relatives aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union visés à l'article 40bis de la loi, sont applicables aux autres membres de la famille visés à l'article 47/1, de la loi. Toutefois, le Ministre ou son délégué favorise leur entrée et leur séjour sur le territoire du Royaume et ce, à l'issue d'un examen individuel et approfondi de leur demande ».

Que l'article 52 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, sur base duquel se fonde notamment l'acte attaqué, dispose en son paragraphe 1er, alinéa 1er, comme suit : « Le membre de la famille qui n'est pas lui-même citoyen de l'Union et qui prouve son lien familial conformément à l'article 44 introduit une demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union auprès de l'administration communale du lieu où il réside au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 19ter ».

Que l'article 44 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, quant à lui, est libellé comme suit : « Les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, de la loi, qui ne sont pas des citoyens de l'Union, peuvent bénéficier des dispositions du présent chapitre que s'ils prouvent leur lien de parenté, leur lien d'alliance ou leur partenariat avec le citoyen de l'Union qu'ils accompagnent ou rejoignent. Lorsqu'il est constaté que le membre de la famille ne peut apporter la preuve du lien de parenté ou d'alliance ou du partenariat invoqué par des documents officiels conformes à l'article 30 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé ou aux conventions internationales portant sur la même matière, le ministre ou son délégué peut tenir compte d'autres preuves valables produites au sujet de ce lien. A défaut, le ministre ou son délégué peut procéder ou faire procéder à des entretiens avec le membre de la famille et le citoyen de l'Union qu'il rejoint, ou à toute autre enquête jugée nécessaire et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire ».

Qu'il résulte des dispositions qui précèdent que l'étranger qui invoque le droit de séjourner en Belgique en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union non visé à l'article 40bis, § 2, de la Loi et qui introduit une demande de carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union auprès de l'administration communale du lieu où il réside, est tenu de prouver son lien familial avec le citoyen de l'Union conformément à l'article 44 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

Que l'article 44 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 prévoit que la partie adverse peut procéder ou faire procéder à des entretiens avec le membre de la famille et le citoyen de l'Union qu'il rejoint, ou à toute autre enquête jugée nécessaire et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire.

Que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu'il convient également de relever que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué repose sur le constat selon lequel :

« L'ensemble de documents est insuffisant pour démontrer le caractère durable de la relation. On peut s'attendre à ce que les personnes qui affirment se connaître depuis février 2020 et être en couple depuis juin 2021 fournissent des documents de plus convaincants »

Que la motivation de l'acte attaqué ne permet pas de saisir au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie adverse est parvenue à cette conclusion.

Que le requérant a introduit une demande de carte de séjour sur la base de l'article 47/1 de la loi, en qualité de membre de la famille à charge de Madame M. A. V., ressortissant espagnol établie en Belgique. Qu'il ressort du dossier administratif que le requérant a produit plusieurs documents en vue de prouver le caractère durable de sa relation avec sa partenaire.

Qu'il a notamment produit :

- Un billet de train au nom du requérant et de son partenaire datant du 07.09.2022
- Un document Booking.com pour une réservation d'hôtel à Bruxelles pour une nuit pour deux adultes pour la période du 12 et 13 février 2021
- Billets de train pour un voyage en tgv le 05.08.2022
- Les conversations par chat pour la période du 30.01.2021 jusqu'au 23.10.2022
- Et divers témoignages

Qu'en estimant que le requérant est en défaut de démontrer le caractère durable de sa relation, alors qu'il a produit plusieurs éléments attestant le contraire, la partie adverse n'a pas motivé à suffisance de droit l'acte attaqué.

Que la motivation de la décision entreprise ne permet pas de comprendre la raison pour laquelle la partie adverse estime que l'ensemble de documents produits est insuffisant pour démontrer le caractère durable de sa relation avec sa partenaire.

Que l'article 44 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 prévoit que la partie défenderesse peut procéder ou faire procéder à des entretiens avec le membre de la famille et le citoyen de l'Union qu'il rejoint, ou à toute autre enquête jugée nécessaire et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire, ce qui n'a pas été fait en l'espèce.

Que les témoignages apportés par le requérant afin de prouver l'existence d'une relation durable avec sa partenaire indiquent que les intéressés résident ensemble à la même adresse.

Qu'il apparaît dans divers documents que le requérant et sa partenaire résident ensemble ; notamment dans l'annexe 19 reçue par le requérant, lors de l'introduction de sa demande de regroupement familial. Ce document indique le concernant « Résident/déclarant résider à : [...] » qui est également l'adresse de sa partenaire.

Qu'il ne ressort pas de la motivation de l'acte attaqué, que la partie adverse a pris en considération au regard notamment du contrat de bail produit, la résidence commune du couple. La partie adverse a adopté dès lors une motivation insuffisante et inadéquate à cet égard.

Que la partie adverse n'a eu lors de l'examen de la demande, qu'un seul objectif, à savoir déterminer la durée de la relation du requérant et de son partenaire.

Qu'il ressort de la logique de la motivation de l'acte attaqué et de la démarche suivie par la partie adverse que celle-ci a cherché uniquement les éléments probants permettant d'établir que les intéressés se connaissent depuis deux années auparavant.

Que ni l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 47/3, § 1er, de cette même loi, ne prévoient que le caractère durable de la relation ne doit être démontré à la condition que les partenaires prouvent qu'ils se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande.

Que pourtant, l'article 47/3 de la loi du 15 décembre 1980 indique que la partie adverse doit prendre en considération notamment des éléments relatifs à l'ancienneté mais également à l'intensité et la stabilité des liens entre les partenaires.

Qu'il a été jugé que : « En effet, d'une part, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 mars 2014 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 19 mars 2014), insérant l'article 47/2 dans la loi du 15 décembre 1980,

qu'« [u]ne fois que le droit d'entrée et de séjour est octroyé aux membres de la famille élargie, ces derniers relèvent du champ d'application de la directive 2004/38/CE et doivent se voir appliquer l'entièreté des dispositions de cette directive. Par conséquent, ils recevront, entre autres, une "carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union" et ils pourront acquérir après cinq années de séjour sur le territoire du Royaume, un droit de séjour permanent ("carte de séjour permanent de membre de la famille d'un citoyen de l'Union).

C'est pourquoi, l'article 25 prévoit que les membres de la famille élargie d'un citoyen de l'Union sont soumis, sous réserve des dispositions particulières du chapitre I/I du titre II, aux dispositions du chapitre I. » (Projet de loi portant dispositions diverses en matière d'Asile et de Migration et modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Ch. repr., sess. ord. 2013-2014, n°3239/001, p. 21) (le Conseil souligne), en sorte que l'article 47/2 de la loi du 15 décembre 1980 ne renvoie pas aux conditions liées à l'octroi d'un titre de séjour fondé sur l'article 40bis de cette loi.

D'autre part, le Conseil relève que dès lors que le législateur a déterminé à l'article 47/3, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 comment examiner le caractère durable d'une relation entre partenaires de fait visés à l'article 47/1, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, il convient d'avoir égard aux critères expressément prévus dans cette disposition, à savoir en tenant compte « notamment de l'intensité, de l'ancienneté et de la stabilité des liens entre les partenaires ». CCE, arrêt n° 282 325 du 22 décembre 2022.

Que l'administration a pris la décision de refuser la carte de séjour au requérant sans tenir compte de la situation réelle du couple et commet de ce fait une erreur d'appréciation et viole le principe de bonne administration ;

Qu'en refusant de prendre en compte les éléments en sa possession dans l'appréciation de la situation réelle du requérant, la partie adverse viole les articles 1 à 3 de la loi du 29.07.1991 relative la motivation formelle des actes administratifs.

Que les motifs de la décision de refus de séjour de plus de trois mois sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels en beginselen, die de Raad kan bijtreden, voert verzoeker als eerste grief aan dat hij wel degelijk samenwoont met zijn partner. Dit zou blijken uit de stukken die hij neerlegde en uit de bijlage 19ter die verzoeker verkreeg op 27 oktober 2022 na het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging. Volgens verzoeker werd er onvoldoende rekening gehouden met de stukken die hij neerlegde waaruit de duurzaamheid van zijn relatie wel degelijk zou blijken, namelijk:

- Treintickets op naam van verzoeker en de referentiepersoon van 7 september 2022;
- Een hotelreservatie voor twee volwassenen voor 12 en 13 februari 2022;
- Treinticket voor 5 augustus 2022;
- Chatgesprekken tussen 11 juni 2022 tot 17 januari 2023;
- Verschillende getuigenverklaringen.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat er uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de stukken waarnaar verzoeker verwijst. De verwerende partij

is echter van oordeel dat deze het duurzaam karakter van verzoekers relatie niet aantonen. De referentiepersoon verklaart samen te wonen met verzoeker sinds januari 2022. De zus verzoeker verklaarde daarentegen dat verzoeker in april 2022 bij haar kwam inwonen. Bij het indienen van zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 19 augustus 2022 gaf verzoeker het adres van zijn zus op als gekozen woonplaats en verklaarde hij een gezinscel te vormen met zijn vader, zus en neven en nichten.

Gelet op voormelde tegenstrijdigheden en bij gebrek aan objectief bewijs, oordeelt verweerder dat niet is aangetoond dat verzoeker en de referentiepersoon sinds januari 2022 samenwonen.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bijlage 19ter van 27 oktober 2022, i.e. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging, het adres van verzoeker vermeld wordt. De Raad dient op te merken dat verweerder niet ontkent dat verzoeker sinds 27 oktober 2022 ingeschreven staat bij de referentiepersoon. Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Hij toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat verzoekers samenwoont met de referentiepersoon voor 27 oktober 2022 niet weerhouden kan worden.

Wat betreft de andere stukken die verzoeker neerlegt en waarnaar hij verwijst in zijn verzoekschrift, motiveert verweerder als volgt:

“Wat de overgemaakte foto’s betreft, het gaal hier om momentopnames, waarvan de ruimere context ontbreekt.

Voor zover uit die foto’s kan worden afgeleid dat betrokkenen mekaar minstens sedert 30.01.2021 (datum minst recente foto) kennen, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto’s zou kunnen blijken dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Van de overgemaakte hotelboeking kan enkel worden opgemaakt dat de referentiepersoon deze boeking heeft verricht voor twee volwassenen, doch er blijkt niet uit dit stuk dat betrokkene de tweede persoon was voor wie de boeking bedoeld was, noch dat betrokkene en zij aangehaalde partner effectief op hotel te Brussel hebben verbleven.

De voorgelegde treintickets zijn te recent om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde chatgesprekken (vanaf 11.06.2022). Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene sedert juni 2021 intensief met mekaar communiceerden, mekaar geregeld in persoon zagen, samen activiteiten ondernamen, ... Voor de periode tussen 19.06.2021 en 24.06.2022 wordt slechts één enkele foto genomen op 22.10.2021 voorgelegd. Daarop staan betrokkenen samen afgebeeld. De verklaringen van derden waarin gesteld wordt dat betrokkene sedert juni 2021 een relatie hebben wordt niet gestaafd met voldoende andere, objectief verifieerbare elementen. Ook de voorgelegde chatgesprekken vatten pas aan op 11.06.2022. Het geheel van de stukken is onvoldoende om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Van personen die beweren mekaar sinds februari 2020 te kennen en sedert juni 2021 een relatie te hebben, mag verwacht worden dat ze meer en meer overtuigende stukken kunnen overmaken.”

De beoordeling van de neergelegde stukken behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder. Door louter opnieuw te wijzen op de stukken die hij neerlegde zonder concrete grieven aan te voeren tegen verweerders beoordeling, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Verzoeker voert wel aan dat verweerder de mogelijkheid had om overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) over te gaan tot een onderhoud met de referentiepersoon om een aanvullende analyse uit te voeren van hun partnerschap.

Voormelde bepaling biedt inderdaad de mogelijkheid aan verweerder om tot een onderhoud over te gaan indien de betrokkene het bewijs van de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten of andere geldige bewijzen. Uit zijn betoog blijkt evenwel niet dat verzoeker inderdaad in de onmogelijkheid is om een officieel document of ander geldig bewijs neer te leggen aangaande zijn partnerschap met de referentiepersoon.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij gehoord diende te worden, dient vastgesteld te worden dat verzoeker de mogelijkheid had om in zijn aanvraag gezinshereniging alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij zijn standpunt ter zake kon verduidelijken. Verzoeker verduidelijkt niet *in concreto* waarom verweerder hem bijkomend diende te horen.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Uit het voorgaande blijkt dat de elementen die verzoeker aanvoert niet van dien aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“B. Sur le moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

Qu'il convient de rappeler ici le prescrit de l'article 8 de la CEDH :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale ;

Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants) ;

Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume- Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000) ;

Que tous les éléments du dossier démontrent à suffisance l'existence d'un lien familial effectif entre le requérant et sa partenaire ;

Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994) ;

Que l'exécution de la décision attaquée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant ne pourra pas vivre avec sa partenaire. L'unité de sa cellule familiale se verra donc définitivement brisée ;

Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaquim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS) ;

Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3) ;

Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Que le Conseil d'Etat a statué qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59) ;

Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il y a bien existence d'un lien familial ;

Que la décision de la partie adverse l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée ;

Qu'en l'espèce, le requérant est en relation stable avec sa partenaire de nationalité espagnole, depuis des nombreuses années. Les preuves de la relation stable ont d'ailleurs été fournies auprès de la commune ;

Que pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment de l'article 8 de la CEDH) ;

Qu'il incombe donc à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

- l'entrave à la vie de famille,*
- l'étendue des liens que la requérante avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge,*
- la question de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion [...].*

Que par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnaît dès lors le respect dû à la vie privée et familiale du requérant et donc, l'article 8 précité

Qu'il n'apparaît donc pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre la décision prise et la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, sa motivation ne permet pas de vérifier si, dans la situation particulière du requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique. Que de tout ce qui précède, la nécessité de l'ingérence fait défaut.

Que cette décision refusant le droit au séjour est donc disproportionnée en rapport avec l'intérêt général que l'autorité administrative est censée servir en raison du fait que le motif de cette décision ne pouvait pas à lui seul justifier l'exclusion du requérant de cette régularisation. Cette position de la décision est une violation du principe de proportionnalité.

Que la décision querellée viole le principe de proportionnalité en ce que selon la doctrine ce principe requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir. En d'autres termes, il requiert que l'autorité se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que, lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante. (PAPADOPOULOU, Principes généraux du droit et droit communautaire, Bruylant, 1996, chap. IV, pp 243).

Que ceci est une violation du principe sous examen et suffit à annuler la décision querellée."

3.4. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat verweerder niet onterecht heeft geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een werkelijk duurzame partnerrelatie, zodat evenmin sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij (zaak RvV X).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer RvV X wordt vastgesteld.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij (zaak RvV X).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT